

Dispozitivul

Articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 76/207/CEE a Consiliului din 9 februarie 1976 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, la formarea și la promovarea profesională, precum și condițiile de muncă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002, trebuie interpretat în sensul că o reglementare națională care, pentru a promova accesul persoanelor mai tinere la piața forței de muncă, permite unui angajator să concedieze salariații care au dobândit dreptul la pensie pentru limită de vârstă, în condițiile în care femeile dobândesc acest drept la o vârstă cu cinci ani mai mică decât vârsta la care bărbații dobândesc același drept, constituie o discriminare directă pe criterii de sex, interzisă de această directivă.

(¹) JO C 282, 21.11.2009.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 noiembrie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-48/10) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Mediu — Directiva 2008/1/CE — Prevenirea și controlul integrat al poluării — Condiții de autorizare a instalațiilor existente — Obligația de a asigura exploatarea unor astfel de instalații conform cerințelor directivei)

(2011/C 13/24)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentant: A. Alcover San Pedro, agent)

Pârât: Regatul Spaniei (reprezentant: F. Díez Moreno, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării (JO L 24, p. 8) — Instalații care pot avea efect asupra emisiilor în aer, în apă și în sol și asupra poluării — Condiții de autorizare a instalațiilor existente

Dispozitivul

1. Prin neadoptarea măsurilor necesare pentru ca autoritățile competente să asigure, prin intermediul unor autorizații emise în conformitate cu articolele 6 și 8 din Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării sau, în mod corespunzător, prin revizuirea și, dacă este necesar, prin actualizarea condițiilor, că instalațiile existente funcționează conform cerințelor prevăzute la articolele 3, 7, 9, 10 și 13, la articolul 14 literele (a) și (b) și la articolul 15 alineatul (2) din această directivă, până la data de 30 octombrie 2007, fără a aduce atingere altor dispoziții specifice din legislația Uniunii, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin potrivit articolului 5 alineatul (1) din directiva menționată.

2. Obligă Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 100, 17.4.2010.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 9 noiembrie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Amtsgericht Stuttgart — Germania) — Bianca Purrucker/Guillermo Vallés Pérez

(Cauza C-296/10) (¹)

[Cooperare judiciară în materie civilă — Competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești — Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 — Litispendență — Acțiune pe fond referitoare la încredințarea unui copil și cerere de măsuri provizorii referitoare la încredințarea aceluiași copil]

(2011/C 13/25)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Stuttgart

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Bianca Purrucker

Pârât: Guillermo Vallés Pérez

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Amtsgericht Stuttgart — Interpretarea articolului 19 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 388, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 183) — Competența unei instanțe dintr-un stat membru de a soluționa pe fond o acțiune privind încredințarea unui copil care are reședința obișnuită în acest stat, după ce o instanță dintr-un alt stat membru a fost sesizată anterior, într-un litigiu între aceleași părți și având ca obiect încredințarea aceluiași copil, cu o cerere de măsuri provizorii — Noțiunea de „prima instanță sesizată”

Dispozitivul

Dispozițiile articolului 19 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, nu sunt aplicabile în cazul în care o instanță judecătorească dintr-un stat membru sesizată prima în vederea luării unor măsuri în materia răspunderii părintești nu este sesizată decât pentru a pronunța măsuri provizorii în sensul articolului 20 din acest regulament, iar o instanță judecătorească dintr-un alt stat membru competentă pentru soluționarea cauzei pe fond în sensul aceluiași regulament este sesizată în al doilea rând cu o cerere prin care se urmărește luarea aceluiași măsuri, fie cu titlu provizoriu, fie cu titlu definitiv.

Împrejurarea că o instanță judecătorească dintr-un stat membru este sesizată în cadrul unei proceduri de măsuri provizorii sau că o hotărâre judecătorească este pronunțată în cadrul unei asemenea proceduri și că din niciun element al cererii introduse sau al hotărârii judecătorești pronunțate nu reiese că instanța judecătorească sesizată cu cererea de măsuri provizorii este competentă în sensul Regulamentului nr. 2201/2003 nu exclude în mod obligatoriu posibilitatea ca, astfel cum permite eventual dreptul național al acestui stat membru, să existe o cerere pe fond care să aibă legătură cu cererea de măsuri provizorii și care să conțină elemente vizând să demonstreze că instanța judecătorească sesizată este competentă în sensul acestui regulament.

Atunci când, în pofida eforturilor depuse de instanța judecătorească sesizată în al doilea rând pentru a fi informată de partea care invocă litispendența, de prima instanță sesizată și de autoritatea centrală, instanța judecătorească sesizată în al doilea rând nu dispune de niciun element care să permită să se determine obiectul și cauza unei cereri introduse la o altă instanță judecătorească și care să vizeze în special să demonstreze competența acestei instanțe judecătorești în conformitate cu Regulamentul nr. 2201/2003 și atunci când, din cauza unor împrejurări particulare, interesul copilului impune pronunțarea unei hotărâri judecătorești susceptibile de recunoaștere în alte state membre decât cel al instanței sesizate în al doilea rând, această din urmă instanță judecătorească are obligația ca, după un termen rezonabil de așteptare a răspunsurilor la întrebările formulate, să continue examinarea cererii cu care este sesizată. Durata acestui termen rezonabil de așteptare trebuie să țină seama de interesul superior al copilului având în vedere împrejurările specifice litigiului în cauză.

(¹) JO C 221, 14.8.2010.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Varhoven administrativen sad (Bulgaria) la 7 iulie 2010 — Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova și „KEMKO INTERNATIONAL” EAD/Ministerski savet na Republika Bulgaria

(Cauza C-339/10)

(2011/C 13/26)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Varhoven administrativen sad (Bulgaria)

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova și „KEMKO INTERNATIONAL” EAD

Pârât: Ministerski savet na Republika Bulgaria

Prin Ordonanța din 12 noiembrie 2010, Curtea (Camera a opta) a hotărât că este în mod vădit incompetentă pentru a răspunde întrebărilor adresate de Varhoven administrativen sad (Bulgaria).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Court of Appeal in Northern Ireland (Regatul Unit) la 29 septembrie 2010 — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd v Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

(Cauza C-474/10)

(2011/C 13/27)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal in Northern Ireland

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd

Pârât: Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

Întrebările preliminare

1. În vederea unei interpretări corecte a Directivei [2001/42] (¹), în cazul în care o autoritate de stat care elaborează un plan ce intră sub incidența articolului 3 este în același timp autoritatea cu responsabilități generale în domeniul mediului într-un stat membru, poate refuza statul membru în cauză să desemneze, în temeiul articolului 6 alineatul (3), o autoritate care trebuie consultată în sensul articolelor 5 și 6?
2. În vederea unei interpretări corecte a directivei, în cazul în care o autoritate care elaborează un plan ce intră sub incidența articolului 3 este în același timp autoritatea cu responsabilități generale în domeniul mediului într-un stat membru, este obligat acest stat membru să garanteze desemnarea ulterioară a unui organism consultativ distinct de autoritatea respectivă?
3. În vederea unei interpretări corecte a directivei, cerința prevăzută la articolul 6 alineatul (2), în sensul că autoritățile menționate la alineatul (3) și publicul menționat la alineatul (4) trebuie să aibă ocazia efectivă și din timp să-și exprime opinia „într-un interval de timp adecvat” poate fi transpusă prin norme care prevăd că autoritatea responsabilă de elaborarea planului autorizează în fiecare caz termenul în care trebuie exprimate opiniile sau este necesar ca înseși normele de transpunere a directivei să stabilească un termen sau termene diferite în situații diferite în care să fie exprimate aceste opinii?

(¹) Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului, JO L 197, p. 30, Ediție specială, p. 135.